

Švýcarský Tatraclub pořádal výroční sraz na místě historické bitvy u Sempachu

Srazy švýcarského Tatra Registru jsou vždy velmi dobře organizované a účast na nich stojí za to. Novopečený prezident klubu pan Claudio Rothenfluh, sám hrdý majitel černé šestsetrojky, pro kterou se nadchl během jeho pracovního pobytu v Ostravě, se teď příkladně stará o své členy. Jedním z jeho prvních činů bylo zřízení domovské stránky na internetu. Právě on byl jedním z iniciátorů otevření Tatraregistru i pro majitele českých aut jiných značek. Bohužel ale nešťastný zádrhel při propagaci zapříčinil jejich absenci na letošním srazu a opravdová škoda, že se ho nezúčastnili další veteránisti s českými auty jako Wikov, Walter, Praga, Zetka, Aero a Škoda, kteří účast avizovali.

Do ranního Sempachu se na hlavní náměstí sjel dobrý tučet vyleštěných tatrovek, z toho dvě z Itálie – jedna byla v báječném stavu, druhá natřená letmo válečkem...

Počasí nám bylo silně nakloněno, a tak jsme po společné snídani, která se podávala na ulici, kudy kdysi táhli vítězové bitvy jako u našich Lipan, vyrazili na oddechovou projížďku malebným okolím jezera Sempach, lemovaném historickými stavbami.

V bitvě u Sempachu se 9. července 1386 mečem řešil politický konflikt s Habsburky. Podle pověsti se měl švýcarský národní hrdina Arnold von Winkelried spontánně vrhnout na kopí Rakušanů, tím prolomit ucelenou útočnou linii habsburského vojska

a umožnit průnik spolubojovníkům a napomoci k vítězství. Historicky je jisté pouze to, že se bitva odehrála jako sraz tatrováků za nádherného počasí... a že Helvéti vyhráli.

Hrady, zámky, kláštery a hospodářské usedlosti se prezentovaly v lesku, jako kdyby se v této oblasti zastavil čas, my jsme se ale mohli z časových důvodů kochat okolím jen z auta za jízdy. Přesně v 11 hodin jsme dorazili do soukromého automobilového muzea pana Diggera. Svou sbírku sám nazývá „Co kola má“ a to doslova sedí, i když je v něm daleko více – koly počínaje přes motorky, auta a trojkolky a vše je doplněno automobilistickými relikviemi. Historické nářadí, SPZky, oblečení a signalizace z dob dávno minulých nám osobně poutavým způsobem i okomentoval. O jídlo a drobnosti na zub se postarala jeho rodina a protože se ve Švýcarsku smí pít i za volantem, s mírou samozřejmě, tak nechybělo ani skvělé místní bílé vínko.

Parkovaná auta budila před muzeem zasloužený obdiv, zvláště právě dokončená nádherná Tatra 57. Po návštěvě muzea, která se notně protáhla, jsme byli hosty v Eschenbachu, domovské obci pana prezidenta klubu. Vydatný oběd předcházel následné výroční schůzi, která potvrdila současné představenstvo a vytýčila program na příští rok. O atraktivnější projížďku bude určitě postaráno.

Více informací a snímků ze srazu najdete na internetu na adrese www.tatra.ch.

Dr. Jiří W. Pollak, Zürich